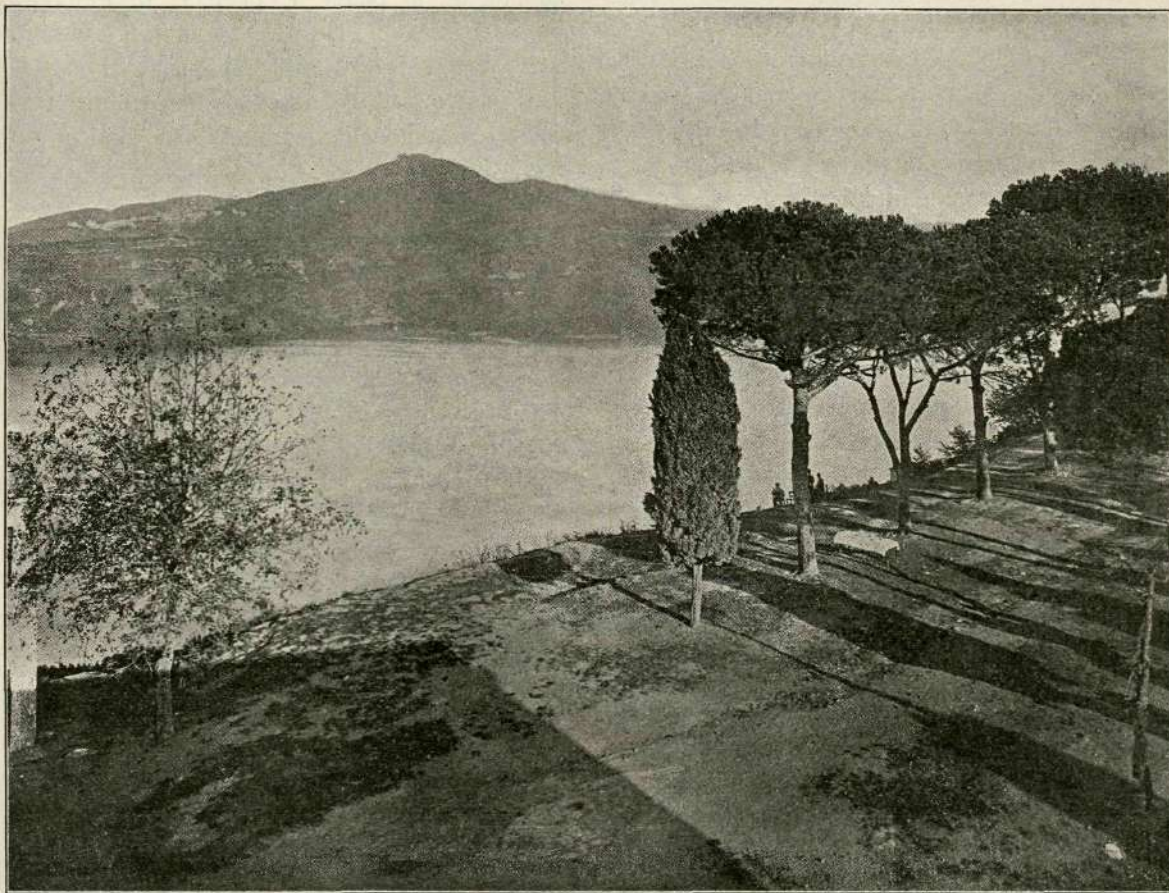

imevali zavezniki svoje zbore, tu so častili svojo boginjo s slavnostnimi obhodi, z žrtvami in — nasladnostjo. Ali —“

Gotovo bi bil razvijal še nadalje svojo vednost na polju starega klasicizma, da nisem radostno vzkliknil, ugledavši pred seboj Albansko jezero, kakor je dolgo in široko.

Zares, ne imenuje se zaman najlepše vulkansko jezero v Italiji. Neka skrivnostna sila leži nad to mirno, kristalno svetlo vodó, v kateri se zrcali južno, vedno višnjevo nebo. Globoko doli pod nami je gladina jezerska, okrog in okrog obrobjena z gostim, temnim zelenjem raznega drevja in grmičevja: hrastje in oljke, vinska trta in kostanj ob-

Albansko jezero. (Pogled s Castel Gandolfo.)

raščajo te strme bregove. Kakor naravni amfiteater je to jezero, nad njim pa se vzdiguje vrsta za vrsto ozkih potov, po katerih se zibljejo letoviščarji, občudujoč krasni okvir te vodene arene.

Postala sva, gledala in občudovala.

Kdaj je pač nehal bruhati vulkan iz te votline? V prazgodovinskih časih je bilo tu že jezero, ki je dandanes tri in pol kilometra dolgo, dva široko in 160 metrov globoko. Na dnu ima močne vrelece; zato je

neobhodno potreben velikanski emisár (vodo-toč), po katerem odteka voda v rimsko Kampanjo. Livij pripoveduje, da so zgradili emisár Rimljani za vojne z Vejani. Oblegali so namreč mesto Veji, kar jame nenadoma voda v Albanskem jezeru silovito kipeti. Ako je ne odtočijo, bilo se je bati, da poplavi ves Lacij z okolico. Rimljani torej pošljejo poslanca v Delfi, da bi zvedeli voljo Apolonovo. Odgovorilo se jim je, da si ne morejo poprej osvojiti mesta, dokler ne od-